

UNDERWATER HARMONY

מאת: אביגיל אגלרוב
Photographer: Susanne Stemmer

הבחירה הבלתי אפשרית בין העולם שלמעלה לעולם שלמטה. התשובה האלטרנטיבית של הבודהה העדכני, והאם אפשרי בכל זאת לחיות בהרמוניה משותפת בין שני העולמות

UNDERWATER HARMONY

או במילים שלו, בואי להחזיק ידיים חזק ולהפסיק להגיד כל כך הרבה כל הזמן. רק נמושות צריכות מילים וקולות סביבן כדי להדליק את הסביבה שלהן, שממילא מתייחסת אליהן כמו אל חרא

תסתכלו עליה, על הקטנה הזאת, איך היא שוחה בתוך המים הצלולים שלה. חולמת בהקיץ על דברים שהיא יודעת יותר טוב מאיתנו, שחיים בחשיכה הנבערת שלנו למעלה. חושבת שהיא הכי טובה והכי אהובה. כואב לראות את זה, באמא שלי. עם השמלה הרומנטית שלה, עושה דברים שבעולם שלמעלה בחיים לא היתה מעיזה לעשות. ד"ש לקוראי המגזין מהעולם התחתון האלטרנטיבי. העולם שבו מספיק שאתה נוגע. אתה לא חייב לגמור. עולם שהקימו חבורה של מתבודדים שפיספסו את הרכבת האחרונה של החיים שלהם, אז הם יצרו להם עולם שבו אפשר להתבודד, לחלום, לרקוד, לאהוב, ולשתוק. מכל הלב. הגעתי לעולם הזה לגמרי במקרה. הייתי עצובה ומבוהלת בעולם שלי, היבש והמוכר, עאלק. וחיפשתי אתגרים. שינויים. אחיזה במציאות אחרת. בריחה, אם תתקשו.

בשביל לשתוק לא צריך להמציא עולם שלם מתחת למים. צריך רק להיכנס אל כמה משפחות אקראיות ברחבי העולם כדי לקבל מושג על עולם הדממה

וישחקו תופסת עם הכרישים והדגים ושאר יצורי המעמקים. סוזן הסבירה לי שהעולם שלמטה לא ממש שונה מהעולם שלמעלה, ומי אני שאחליט איזה עולם עדיף ומאיפה לי לדעת היכן קיים האושר המוחלט. היא הזמינה אותי לבוא אל העולם שלה ולראות איך חיים בהרמוניה נעדרת מילים שצריך להסביר וקולות שחייבים להשמיע כדי להיות קיימים כניכול. בואי להתרוקן, הפצירה בי הצלמת, או במילים שלי, בואי להחזיק ידיים חזק ולהפסיק להגיד כל כך הרבה כל הזמן. רק נמושות צריכות מילים וקולות סביבן כדי להדליק את הסביבה שלהן, שממילא מתייחסת אליהן כמו אל חרא. אנחנו לא מושפעים מהצורך הזה, היא כתבה לי בהתלהבות דיגיטלית, גיבורי הפרויקט שלי מכסים את עצמם בערפל צלול, מתכנסים בעצמם, נוגעים קצת ועוד קצת, כבר לא עצובים. תסתכלי על הפרופיל שלהם, הם באו לחיות ביחד לנצח בעולם הכחול הרטוב שלא צריך

לצאת ממנו ולא צריך לחזור, ולא צריך לתכנן ואף אחד לא ישים מודעה בעיתון כדי לחפש אותך. היא אמרה גם שאם שפע המלל שהעתירה עליי עדיין לא מבהיר לי את הקונספט המצנח שלה, אני יכולה לצלצל אליה, כדי שהיא תסביר לי יותר טוב למה כדאי ועדיף לשתוק. יכולתי לספר לה על השנתיים וחצי שביזבזתי בסדנאות השתיקה של הוויפאסנה ואיך לא הפסקתי לברבר שם ולעשן את עצמי למוות מהבוקר עד הערב, וכשכבר כן שתקתי לאיזה שעה, קיבלתי התמוטטות עצבים. אבל לא חשבתי שיש טעם. רציתי לגמול לה בהזמנה אל העולם שלי, שתבוא ותראה איזה יופי אפשר לחיות בשולי החברה תוך ירידה תמידית אך נחושה מהפסים, בלי להירטב ולהסתכן בטביעה בשביל זה. אבל סוזן התעקשה שהמים הכחולים והמלח יחלחלו אל נשמת יועשו אותי טובה יותר. היא אמרה שלים הפתוח יש את הכוח הזה, לגרום לך להפסיק לחשוב ופשוט להיות.

יכול להיות שהעולם היבש סובל מתסמונת קשה של ירידה מהפסים, אבל לפחות הוא מחובר למשהו מוצק יותר מגלים שמקרבים אותך, כביכול, אל האושר האולטימטיבי המובטח

הצלמת מאוסטריה. דגים עם שמלות מטורפות, טייצים ואיפור עז. סוזן סטימר היא אכן צלמת מוכשרת ודי גאונית. הייתי נותנת הרבה כדי להבין יותר טוב איך הראש שלה עובד, אלא שטוב לי בעולם שלי, בדיוק איפה שאני נמצאת, עם הקרציות שמזיינות את השכל באובססיה על הצדק החברתי המזוין שלהם וההטפות שלהם על חיים שצריך לקחת בקלות והמנהלים שמכריחים את העובדים שלהם להלשין אחד על השני, והווידים עם כובעי המצחיה בחוף התופים בשקיעה של יום שישי.

יכול להיות שהעולם היבש סובל מתסמונת קשה של ירידה מהפסים, אבל לפחות הוא מחובר למשהו מוצק יותר מגלים שמקרבים אותך, כביכול, אל האושר האולטימטיבי המובטח. ככה זה עם הטבע המוזר של העולם. אנשים לעולם לא יפסיקו לחפש את האושר. גם אם זה אומר שהם צריכים לשחות עד סוף המעמקים בשביל זה. כל יום ממציאים לך דבר חדש שמבטיח לך את השקט. באמא שלי.

האמת היא שהעולם שלה עשה לי צמרמורת. האובייקטים המצולמים שלה נראו לי בעלי נשמות אבודות. אני לא חולקת על רעיון הכוח שבשתיקה, אני רק חולקת על הצורך בקיצוניות. בשביל לשתוק לא צריך להמציא עולם שלם מתחת למים. צריך רק להיכנס אל כמה משפחות אקראיות ברחבי העולם כדי לקבל מושג על עולם הדממה. להסתכל על זוגות שחיים ביחד שנים בשתיקה רועמת, הורים ששותקים מול ערימת חשבונות וילדים ששותקים כשמתעללים בהם סתם בשביל הכיף.

נכון שהעולם שלנו מלא במשחקים מרשעים, ובמילים שמוטב היה שלא יאמרו, ובקולות של אנשים בטלפון שרוצים למכור לך טונות של דברים שאין לך צורך בהם אבל אתה חייב לקנות כדי שהמשרה שלהם לא תהיה בסכנת הכחדה, אלא שהמוטו המנצח בעולם של שפיות, לדעתי לפחות, הוא שתקשורת היא חיים. בלי מילים שאפשר להגיד, נלך לאיבוד. וככה בדיוק נראים לי הדוגמנים בפרויקט של

